

forskning, uddannelse, regler og nye tjenester. Det vil kunne forrykke økonomiske og forskningsmæssige styrkeforhold på den internationale scene. Der er tale om en udfordring, der ikke er til at komme udenom for EU.

3.5.3 Endvidere vil tingenes internet betyde, at den fysiske og den digitale verden (den reelle og den virtuelle verden) smelter sammen. Intelligente objekter (smart objects) vil trænge ind i det ambiente internet og deltage med fuld ret (allegstedsnærværende net). De vil indtage en mere fremtrædende plads end i det parti-

cipatoriske humanistiske web2-net, der vil blive opslugt af et meget større net.

3.5.4 Endelig vil det nye net blive vanskeligt at forvalte på grund af sit omfang og nye indhold, navngivningskrav (flere hundrede milliarder navne) og behovet for universelle regler. RFID er i øjeblikket kun reguleret af private regler og kommercielle aftaler med EPC global, men er det en farbar vej for fuld udvikling af fremtidens internet?

Bruxelles, den 18. september 2008

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om kreativt online-indhold på det indre marked«

KOM(2007) 836 endelig

(2009/C 77/16)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 3. januar 2008 under henvisning til EF-traktatens artikel 262 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om kreativt online-indhold på det indre marked.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Transport, Energi, Infrastruktur og Informationsfundet, som udpegede Daniel Retureau til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 16. juli 2008.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 447. plenarforsamling den 17.-18. september 2008, mødet den 18. september, følgende udtalelse med 115 stemmer for, 1 imod og 5 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1 Forbrugernes rettigheder

1.1.1 EØSU er tilhænger af forbrugerbeskyttelse på et højt niveau og afventer derfor med interesse udarbejdelsen af en *Vejledning for forbrugere og brugere af informationssamfundstjenester.*

1.1.2 Vejledningen bør efter EØSU's mening indeholde følgende punkter:

- neutralitet på nettet for at øge forbrugernes mulighed for at vælge,
- beskyttelse af personoplysninger og et højt sikkerhedsniveau i det digitale miljø,
- fastlæggelse af frivillige regler og tillidsmærker for e-handel,

— anvendelse af forbrugernes rettigheder i det digitale miljø, især adgangsrettigheder, forsyningspligt og beskyttelse mod urimelig handelspraksis,

— etablering af kvalitetskriterier for online-tjenester,

— etablering af en letforståelig europæisk online-formular for anmeldelse af svingagtig adfærd,

— indførelse af et online-system for udenretslig bilæggelse af tvister.

1.2 Interoperabilitet

1.2.1 EØSU understreger, at interoperabilitet er en central økonomisk faktor, og konstaterer, at åbne standarder er af afgørende betydning for tilvejebringelse af interoperabilitet, og at de kan være med til at øge sikkerheden og pålideligheden.

1.2.2 Den permanente mangel på interoperabilitet begrænser EU-borgernes adgang til teknologisk udstyr, tjenester og indhold og tvinger dem til at betale højere priser for udstyr. Det begrænser samtidig valget af udstyr og tvinger dem til at anvende bagveje, eftersom nogle interessegrupper udnytter de unødvendige tekniske forskelle til at skaffe sig en monopolstilling på markederne.

1.2.3 DRM (⁽¹⁾)-systemer, der er kompatible i hele Europa, er efter EØSU's mening kun tilsyneladende en god idé. De vil skabe flere problemer, end de løser, og kunne udelukke nogle indholdsskabere fra online-distribution. Hertil kommer, at indholdsmarkedet er globalt, hvilket ses af zoneinddelingen, som begrænser brugernes frihed.

1.3 EØSU mener, at den mere eller mindre anarkistiske praksis med afgifter på alle former for digitale medier eller terminaler fører til store forskelle mellem medlemsstaterne og til en betydelig markedsfordrejning.

1.4 De strafferetlige foranstaltninger og undtagelsesprocedurer i lovforslaget »Olivennes« i Frankrig går langt videre end WTO's krav i Marrakesh-aftalen fra 1994. Som fastslået i EF-Domstolens dom i Pro Musicae-sagen skal valget af metoder til håndhævelse af ophavsretten være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, og der skal findes en tilfredsstillende ligevægt mellem rettigheder og friheder og de interesser, der er impliceret.

1.5 Derfor ser EØSU frem til Kommissionens planlagte offentliggørelse af en henstilling om kreativt online-indhold og til muligheden for at udtale sig konkret om gennemskuelighed (mærkning) og nye former for fastlæggelse og forvaltning af digitale rettigheder på EU-niveau, fremme af og deltagelse i innovative ordninger for distribution af kreativt online-indhold og tilvejebringelse af effektive midler til at sætte en stopper for illegal kopiering i kommercielt øjemed og for alle andre former for krænkelse af ophavsretten.

2. Kommissionens meddelelse

2.1 Meddelelsens hovedpunkter og -spørgsmål tager sigte på:

- regulering og harmonisering af et europæisk marked for kreativt online-indhold,
- en europæisk ophavsret og andre lignende europæiske rettigheder, multi-territoriale licensrettigheder, bedre beskyttelse af rettighederne vedrørende litterær og kunstnerisk ejendom,
- europæiske DRM-systemer, der er tilpasset de relevante medier, og som er interoperable, især hvad angår online-indhold,
- kommunikationssikkerhed og regler for sikre finansielle transaktioner, bekæmpelse af piratkopiering og svindel for at øge tilliden til digital økonomi og gøre det muligt at udvikle online-tjenester,

(¹) »Digital Rights Management«, dvs. forvaltning af digitale rettigheder (»politisk korrekt« betegnelse for software eller tekniske foranstaltninger til beskyttelse mod kopiering).

- de største problemer fremover vil utvivlsomt være knyttet til privat kopiering, som er meget omdiskuteret i Europa. EU's medlemsstater er nemlig langt fra at have en ensartet lovgivning på dette område.

2.2 Ifølge arbejdsdokumentet på 41 sider fra Kommissionens tjenestegrene, som er offentliggjort parallelt med meddelelsen, men separat, og kun på engelsk (⁽²⁾), bør EU's politik tage sigte på at fremme en hurtig udbredelse af nye forretningsmodeller for distribution af online-indhold og online-viden i betragtning af online-kommunikationens grænseoverskridende karakter og de nye teknologiers krav om nye modeller. Det »kreative online-indhold« er indhold og tjenester såsom audiovisuelle online-medier (film, tv, musik og radio), online-spil, online-udgivelser, indhold til undervisningsbrug samt brugerskab indhold (sociale netværk, blogs osv.).

2.3 Det overordnede mål, som blev fastlagt i Kommissionens meddelelse »i-2010« (⁽³⁾), er at etablere et europæisk samarbejdsområde for information. De problemer, der beskrives heri, er der stadig, men der er kommet flere og mere forskelligartede teknologiplatformene for distribution til.

2.4 Hvad angår tilliden til den digitale økonomi, nævnes igen og igen problemet med interoperabilitet mellem hardware, tjenester og platforme. Nogle mener, at kriminaliseringen af fildeling via »peer to peer«-systemer (P2P) eller »Bit Torrent« samt meget strenge regler for intellektuelle ejendomsrettigheder ikke virker fremmende for et tillidsfuldt klima. Så meget desto mere som den eksplosionsagtige vækst i brugerskab indhold, som giver brugerens rolle i den digitale økonomi en ny dimension, har skabt en række udfordringer for den offentlige politik på områder som tillid og sikkerhed.

2.5 Anvendelsen af DRM-systemer kritiseres skarpt af forbrugerorganisationerne, som mener, at de krænker forbrugernes grundlæggende rettigheder. De indebærer også risici for beskyttelsen af data og er ikke lette at håndtere for brugerne. Men nogle repræsentanter for industrien forsvarer dem og hævder, at interoperabilitetsproblemerne skyldes hardwareproducenterne og softwareudviklerne.

2.6 På verdensmarkedet konfronteres de nationale markedsoperatører med en mangfoldighed af sprog, visse markeders begrænsede størrelse og mange forskellige nationale licensregler. Internettjenesteudbydere (ISP) støtter multi-territoriale licenser og regler, mens andre sektorer i industrien nærmest er imod, da nationale licenser giver ophavsmændene et bedre afkast. Dog opererer et stort antal afgiftsopkrævende instanser i mere end ét land. Desuden ønsker musikorganisationerne og mobiloperatørerne, at det bliver enklere at inddrive brugsafgifter.

(²) KOM(2007) 836 endelig, Bruxelles, den 3. januar 2008, SEK(2007) 1710, Kommissionens arbejdsdokument.

(³) »i-2010 — Et europæisk informationsfund som middel til vækst og beskæftigelse« (KOM(2005) 229 endelig).

2.7 Internettjenesteudbydere kritiserer også de mange forskellige ordninger for opkrævning af afgifter for privat kopiering og de forskellige afgiftsstørrelser, som bliver mere og mere besværlige og komplicerede, og udbydere bestrider deres nytte i forbindelse med DRM-systemerne.

2.8 Det manglende udbud af indhold til online-distribution, opsplitningen af markedet og de mange forskellige kontrakter for forskellige former for udnyttelse sætter grænser for en hurtig online-placering af kreativt indhold og er en alvorlig hæmsko for udviklingen af tjenester.

2.9 Kommissionens arbejdsdokument afspejler resultaterne af to høringer og viser, hvor forskellige holdninger interessenterne har. Det er dog Kommissionens ønske at gå videre med de (kontroversielle) multiterritoriale licensrettigheder, etablering af en europæisk ophavsret og især øget udbredelse af interoperable DRM-systemer, så der kan skabes et ægte europæisk marked, der sikrer den kulturelle mangfoldighed.

2.10 Målet er at nå frem til en firedobling af det europæiske marked for online-indhold (musik, film, spil osv.) i 2010, så indtægterne stiger fra 1,8 mia. EUR i 2005 til 8,3 mia. EUR.

3. Bemærkninger

3.1 EØSU er fuldt bevidst om, at Internettet gør det muligt at indsamle eller distribuere varer og tjenester digitalt efter metoder, der krænker de immaterielle rettigheder, som det kreative online-indholds ophavsmænd og distributører har. Det åbner også for angreb på privatlivets fred og nye former for svindel over for virksomheder og enkeltpersoner.

3.2 Det kreative indhold, der hyppigst lægges illegalt ud på nettet, er samtidsmusik og i stadig stigende omfang audiovisuelle værker og software af alle typer. Fænomenet har vundet meget stor udbredelse i den periode, hvor der ikke af distributørerne er blevet foreslået nogen forretningsmodel, der tager hensyn til de nye muligheder for at krænke de immaterielle ejendomsrettigheder. Der har også været behov for en pædagogisk indsats over for unges internetbrug, men ingen institution har taget initiativ til det, så situationen er fortsat utilfredsstillende.

3.3 De første reaktioner har af og til været yderligtgående, men også i sjældne tilfælde afslappede. Distributørerne har generelt indført bestemmelser om kopibeskyttelse (de såkaldte DRM-systemer) samtidig med krav om finansiell kompensation for rettighedshaverne og meget afskrækkende strafferetlige foranstaltninger. De er dog i praksis uigennemførlige på grund af unddragelsens omfang, bortset fra tilfælde af massive forfalskninger fra især Østeuropa og Asien. Nogle få er blevet pågrebet for eksemplets skyld, men den afskrækkende virkning er svær at måle, da der ikke findes uafhængige undersøgelser og realistiske tal for de beløb, der er mistet som følge af forfalskninger.

3.4 EØSU udtrykker dog en vis forbavelse over Kommissionens forslag om at etablere »europæiske« interoperable DRM-systemer for online-indhold. Hvad angår musik er der allerede nu adgang til millioner af titler på kommercielle websteder uden DRM, og tendensen er, at de gradvist forsvinder. Distributions-selskaber er ved at udvikle forskellige distributionssystemer for

denne form for indhold, herunder mulighed for direkte aflytning uden mulighed for optagelse eller et særligt abonnement, der giver adgang til download af et bestemt antal værker, gratis tilbud til gengæld for »obligatorisk« reklame osv.

3.5 Fysiske beskyttelsesordninger på mobile medier eller terminaler opfattes nu mere som hindringer for »fair use« end som effektiv beskyttelse mod piratkopiering. De kan også føre til vertikal integration (websteder, ejerkryptering med et større eller mindre kvalitetstab til følge, egne afspillere, f.eks. Apple-distributionssystemet med AAC-kryptering og iPod-afspiller eller iPhone), som er et konkurrencefjendtligt system. En udbredt form for beskyttelse af især software, spil eller bestemte online-publikationer bygger på en digital adgangsnøgle, der sendes til køberen, efter at denne har betalt for en enhed eller for et abonnement af en vis varighed. Dette system er temmelig effektivt og allerede vidt udbredt.

3.6 Integrerede og interoperable digitale DRM-systemer er efter EØSU's mening forældede i praksis. I stedet for at fastholde en hurtigt skiftende overgangssituation gennem et europæisk initiativ vil det utvivlsomt være mere hensigtsmæssigt at følge udviklingen nøje i de forskellige sektorer af markedet for online-indhold, som synes at gå i en gunstig retning hvad angår beskyttelse af ophavsret og beslægtede rettigheder, især på grundlag af adfærdskodekser og realistiske forretningsmodeller (*).

3.7 Hvad angår ophavsret og beslægtede rettigheder udgør de eksisterende internationale aftaler og konventioner et retsgrundlag, som i princippet er fælles for medlemsstaterne og for deres forbindelser med tredjelande. Men i praksis er der på trods af EU-lovgivningen stadig forskelle. Forslaget om en »europæisk ophavsret« på det indre marked vil give alle medlemsstaterne automatisk beskyttelse, så snart disse rettigheder anerkendes i en af medlemsstaterne, og sikre ensartet beskyttelse.

3.8 I internettets og vidensamfundets tidsalder er det af vital betydning at nå frem til en reel balance mellem det fælles bedste og private interesser. Ophavsmænd og distributører skal have en rimelig betaling. Læserne/lytterne og brugerne skal have mulighed for at anvende lovligt erhvervet indhold i hjemmet, på biblioteker eller i undervisningen på forskellige niveauer i uddannelsesinstitutionerne.

3.9 I flere lande findes der en streng strafferet, der beskytter ophavsretten og foreskriver strenge sanktioner mod enkeltpersoner, som ikke bruger den i kommercielt øjemed, mens de private brugs- og kopirettigheder er blevet begrænset. De politimetoder, som internetudbydere udsættes for, kan måske være nyttige i forbindelse med terrorbekæmpelse, men forekommer ude af proportioner og potentielt krænkende for retten til et privatliv i en retlig ramme, der ensidigt begunstiger

(*) Salg af musik på nettet til samme pris som CD'er, der sælges i forretninger, giver distributørerne uforholdsmæssigt store indtægter. Dette virker ikke befordrende for forskning i realistiske modeller, som tager hensyn til den reelle fremstillingspris og et rimeligt kommercielt afkast.

distributørerne. Denne form for lovgivning kunne muligvis i sidste instans drages i tvivl ved indbringelse for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, som våger over privatlivets fred. EF-domstolen i Luxembourg skal på sin side sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes, og finde frem til en ligevægt mellem de forskellige rettigheder, der er impliceret (jf. »Pro Musicae«-dommen).

3.10 Desuden lægger nogle lande, ofte de samme, en afgift på alle typer af digitale medier, da de uanset deres formål betragtes som piratkopieringsinstrumenter. Selv om denne afgift ofte betegnes som en »afgift på privat kopiering«, giver den faktisk betragtelige indtægter, hvis fordeling af og til er temmelig uigennemsigtig. Denne holdning, som gør alle tilfælde af privat kopiering eller »fair use« til en krænkelse af ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder, er især utålelig for ærlige ikt-brugere, dvs. det store flertal, og for alle virksomheder, som anvender medierne til andet end at kopiere sange og spil. Sådanne afgifter bør i det mindste være moderate og stå i et rimeligt forhold til de faktiske omkostninger ved lagring af digitale enheder (f.eks. en procentdel af mediets salgspris divideret med det samlede antal gigabytes, da der kan konstateres betragtelige forskelle mellem de forskellige datamedier).

3.11 De forskellige interessenters rettigheder skal respekteres, men det skal ske under overholdelse af de gældende direktiver og proportionalitetsprincippet — som det blev klart udtrykt i EF-domstolens dom i »Pro Musicae«-sagen (°).

4. EØSU's supplerende bemærkninger

4.1 EØSU er enig i, at interoperabilitet, som er uundværlig for den frie konkurrence, forudsætter, at forbrugeren kan få adgang til værkerne via et datamedium, som forbrugeren selv

(°) EF-Domstolens dom (Store Afdeling) af 29. januar 2008

i sag C-275/06

angående anmodning om præjudiciel afgørelse

(...) **kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:**

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) pålægger ikke medlemsstaterne i en situation som den i hovedsagen foreliggende at fastsætte pligten til at videregive personoplysninger med henblik på at sikre den effektive beskyttelse af ophavsretten under en civil retssag. Fællesskabsretten kræver imidlertid, at medlemsstaterne under gennemførelsen af de ovennævnte direktiver påser, at de lægger en fortolkning af disse direktiver til grund, som gør det muligt at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Fællesskabets retsorden. Under iværksættelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af de nævnte direktiver påhviler det herefter ikke blot myndighederne og domstolene i medlemsstaterne at fortolke deres nationale ret på en måde, der er forenelig med disse direktiver, men også at sikre, at de ikke lægger en fortolkning heraf til grund, som kommer i konflikt med disse grundlæggende rettigheder eller med andre almindelige fællesskabsretlige principper, såsom proportionalitetsprincippet.«

vælger. For at dette kan realiseres, må værkerne være kodet på grundlag af åbne standarder, som skal være tilgængelige for alle. Ethvert DRM-system gør det imidlertid umuligt at få adgang til værket via et medium, hardware eller software, som ikke udtrykkeligt er autoriseret af rettighedshaverne. Per definition er DRM baseret på hemmelige lukkede formater, hvis tekniske specifikationer ikke er offentligt tilgængelige. Systemer, som rettighedshaveren ikke har autoriseret eller certificeret, kan således slet ikke deltage i konkurrencen. I øvrigt er der i dag intet DRM-system, som er baseret på åbne standarder. En sådan løsning ville kræve indførelse af komplicerede licensudvekslingssystemer, og visse indholdsskabere ville være udelukket fra markedet, fordi de eksempelvis ikke benytter DRM. En hel sektor inden for digital indholdsproduktion, som omfatter videnskabelige institutter og forskningscentre, universiteter, fri software og indhold produceret i medfør af alternative licenser, kan blive udelukket fra et marked, som kun tillader kommercielt indhold; dette forekommer at være uforligneligt med informations- og vidensamfundet, hvor Europa gerne vil være førende.

4.2 Ingen af disse muligheder er tilfredsstillende, f.eks. når det gælder import til Europa af værker og indhold fra tredjelande eller eksport til tredjelande. Europæisk DRM-software bør også være kompatibelt med software på eksterne markeder, som ofte er meget mere aktive på det audio-visuelle område. DRM baner vejen for konkurrencefjendtlige holdninger og forsøg på vertikal integration i multimediasektoren. Dette problem kan illustreres med Apples iTunes-software, hvortil udbyderen har benyttet sin egen DRM-software og sin egen krypteringsnøgle, som i praksis kræver anvendelse af afspillere af typen iPod eller iPhone.

4.3 Hvis der kun gives adgang til API (programmeringsgrænsefladen for applikationer) for en DRM-software og ikke til hele kildeprogrammet, hvilket nogle indholdsudbydere kunne være meget fristet til, vil der altid være risiko for, at reel interoperabilitet vil være utopisk.

4.4 Da pirater meget hurtigt kan omgå eller reproducere et hvilket som helst beskyttelsessystem, har udbydere ikke længere tillid til DRM og de søger at finde frem til nye forretningsmodeller for distribution såsom abonnement med fast pris, fri adgang til aflytning, men med mulighed for at købe værket, indbyggede reklamer osv. Man må hellere have tiltro til markedet i stedet for at lovgive i hast og forvirring, således som det er sket i Frankrig, hvor den ene lov afløser den anden og fører til modstridende retspraksis. Gennem deres lobby-virksomhed har »giganterne« (musikverdenen domineres af fem store selskaber og den audiovisuelle sektor af seks eller syv store selskaber) hidtil været i stand til at få nogle lande til at opgive retten til privat kopiering og kriminalisere fildeling mellem private. Det seneste franske lovforslag fortsætter med sine overdrevent repressive bestemmelser ind i denne blindgyde.

4.5 Som EØSU har fastholdt i sine tidligere udtalelser, bør strafferetten kun finde anvendelse på piratkopiering i kommercielt øjemed (produktion og distribution, undertiden gennemført af kriminelle organisationer). I nogle lande er det meget nemt endog på gademarkeder at erhverve piratkopier af software eller musikindspilninger og audiovisuelle værker. Der findes en

europæisk produktion af piratkopier, men størstedelen af kopierne kommer fra Asien. Det er denne massive piratkopiering i kommercielt øjemed, som man først og fremmest bør have i sigte og straffe, ligesom det politimæssige og retlige samarbejde bør udvikles med det mål at optrælle de internationale kriminelle netværk.

4.6 Med hensyn til fildeling især mellem unge er det først og fremmest oplysning om nødvendigheden af, at forfattere og producenter får en rimelig betaling for deres arbejde (især ophavs mændene, som ofte må nøjes med en ganske ringe andel af rettighedsgebyrerne) og bevidstgørelse af befolkningen herom, som bør udvikles.

4.7 Det er ikke nødvendigvis ved alle former for fildeling i stor målestok, at der er tale om copyright-beskyttede data. Det kan dreje sig om udveksling af gratis publikationer med forskelligt indhold (forsøgsresultater og videnskabeligt arbejde, licensværker, som frit kan kopieres eller distribueres).

4.8 Imidlertid kræver det lovforslag, der nu er under behandling i Frankrig, overvågning af hele Internettet og langvarig opbevaring af internetbrugernes personlige data. Disse data ville så være tilgængelige for »giganternes« repræsentanter, mens de — hvis et sådant system indføres — kun bør være tilgængelige for offentlige myndigheder med en ransagningskendelse.

4.9 Retten til privat kopiering bliver en undtagelse og underkastes kraftige restriktioner i de »kontrakter«, som indholdsudbydere udarbejder i et vanskeligt forståeligt sprog, der ikke egner sig for de hyppige tilfælde, hvor forbrugere foretager impulsive, modedikterede indkøb.

4.10 Mens de erhvervs mæssige ophavs mænd og distributører i praksis er de eneste, som nyder godt af en sådan overdreven lovbeskyttelse, er de individuelle indholdsudbydere eller kunstnere, som endnu ikke er kendte af den brede offentlighed, personer, som benytter alternative licenser (GPL, LGPL, creative commons osv. — rundt regnet 50 forskellige) derimod ikke omfattet af nogen specifik beskyttelse, selv om disse licenser er omfattet af ophavsretten og ikke nødvendigvis er vederlagsfrie. De bliver nødt til at gå til domstolene for at klage over piratkopiering, hvilket skaber en stor ulighed for loven mellem de store internationale udbydere og små virksomheder eller privatpersoner.

4.11 EØSU mener, at loven grundlæggende skal sikre beskyttelse af forbrugere, som er i god tro, og en retfærdig godtgørelse til indholdsskaberne for deres arbejde.

4.12 Restriktioner på anvendelsen af en lovligt erhvervet licens og adgang til personlige data for »giganternes« repræsentanter strider mod de tilstræbte mål, for de »kommercielle« pirater kan sagtens overvinde de tekniske vanskeligheder og udviske deres spor på nettet, og de vil ikke kunne nås gennem kontrollen med legal eller illegal fildeling mellem internetbrugere til ikke-kommercielle formål; det må dog fastholdes, at en

stor del af disse udvekslinger er illegale og bør bekæmpes på en måde, som står mål med deres massive karakter. Enkelte domme for at statuere et eksempel og oplysning herom for at afskrække visse internetbrugere er ikke nok til at løse problemet, for chancerne for at blive fanget er statistisk meget små og foruroliger ikke de unge, som ikke er bevidste om den skade, de påfører deres idoler.

4.13 Internettjenesteudbydernes opbevaring over en lang periode af alle internetbrugeres personlige data er i sig selv et alvorligt indgreb i internetbrugernes privatliv. Er det virkelig nødvendigt for at værne om ophavsretten og beslægtede rettigheder? Eller er det ikke at skyde gråspurve med kanoner? Er disse rettigheder af en så absolut karakter, at de kan retfærdiggøre en permanent indskrænkning af alle internetbrugeres privatliv?

4.14 Disse lagrede data kan eventuelt bruges i terrorbekæmpelsen, men under alle omstændigheder bør internetbrugere nyde godt af legale garantier for deres internettilslutningers fortrolighed. Disse garantier kan dog ophæves i almenhedens interesse af en offentlig myndighed med en regulær bemyndigelse og med et præcist formål, som skal være specificeret i en ransagningskendelse.

4.15 Der kunne generelt gives tilladelse til visse former for brug af data til informations- og analyseformål dog på visse betingelser, herunder især anonymisering af dataene. Derimod bør sammenholdelse af navnedata, indsamling af nominative data for at indkredse profiler med henblik på målrettet reklame samt opbevaring og sammenholdelse af disse data med en liste over nøgleord anvendt i søgemaskiner og anden gangs praksis, som især kommer »giganterne« og andre store selskaber til gode, forbydes, da de også krænker borgernes privatliv.

4.16 I mange lande opkræves der afgifter på alle faste eller mobile datamedier udelukkende til fordel for rettighedshaverne (især på audiovisuelt indhold), herunder på medier, som ikke er beregnet til dette formål. I et sådant afgiftssystem betragtes enhver bruger af et hvilket som digitalt medium som en potentiel pirat. Visse bruger kategorier, især virksomheder, bør fritages for disse afgifter. Derimod kunne der fastsættes en forholdsvis lav afgift for udbydere af bredbånd, som har udviklet deres net i bevidstheden om, at de i visse tilfælde kan udnyttes til illegale formål; afgiften kunne knyttes til trafikken mellem private brugere for at bidrage til copyrightindtægterne og til fremme af nyt indhold, men staten bør ikke hverken helt eller delvist inkasere dette afgiftsprovenu, bortset fra omkostningerne til opkrævning og omfordeling.

4.17 Den måde, hvorpå rettighederne forvaltes i de skandinaviske lande, især Sverige, er eksempler til efterfølgelse i modsætning til de utallige franske love og lovforslag, som er skævvredne og lidet overbevisende, hvad angår støtten til unge indholdsskabere og små og mellemstore virksomheder.

4.18 Efter en periode med sikring af de eksklusive rettigheder af en rimelig varighed, kunne der indføres et globalt system som i Sverige.

4.19 Allerede under behandlingen af direktivforslaget om beskyttelse af »intellektuelle ejendomsrettigheder« (industriel ejendomsret, litterær og kunstnerisk ejendomsret og andre beslægtede rettigheder eller ad hoc-rettigheder, som er anerkendt og beskyttet i EU) opfordrede EØSU til en fast, men velafpasset tilgang til bekæmpelsen af piratkopiering i kommercielt øjemed.

4.20 WTO har på sin side i TRIPS-aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder advaret mod eventuel misbrug fra rettighedshavernes side, som kan virke konkurrencebegrænsende eller stride mod samfundsmæssige interesser.

4.21 »Målsætning: Beskyttelse og håndhævelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder bør bidrage til at fremme den teknologiske innovation og overførsel og udbredelse af teknologi til gensidig fordel for producenter og brugere af teknisk viden og

på en måde, der sikrer social og økonomisk velfærd og balance mellem rettigheder og forpligtelser«.

4.22 »Principper: 2. Det kan være nødvendigt med relevante foranstaltninger — der dog skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale — for at undgå, at indehaverne af den intellektuelle ejendomsret misbruger deres rettigheder, eller at der følger en praksis, der skader konkurrencen eller den internationale overførsel af teknologi.«.

4.23 Ovennævnte bemærkninger i EØSU's udtalelse fra den 29. oktober 2003 ⁽⁶⁾ »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om foranstaltninger og procedurer til sikring af overholdelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder« er i overensstemmelse med TRIPS-aftalens mål (artikel 7) og principperne i forbindelse hermed (artikel 8, stk. 2), der bør figurere under direktivets betragtninger. Eventuelle sanktioner kan nemlig ikke fuldstændigt frakobles den materielle ret, ligesom man er nødt til at tage højde for, hvilke former for misbrug, som indehaverne af industrielle samt litterære og kunstneriske ejendomsrettigheder kan udøve ⁽⁷⁾.

Bruxelles, den 18. september 2008

Dimitris DIMITRIADIS
Formand for
Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽⁶⁾ EUT C 32 af 5.2.2004, s. 15.

⁽⁷⁾ Del III i TRIPS-aftalen, som udgør bilag 1 C i overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), underskrevet i Marrakesh den 15. april 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EUT L 336, s. 1), har overskriften »Håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder«. Artikel 41, stk. 1 og 2, henhører under denne del og bestemmer: »Medlemmerne påser, at de håndhævelsesprocedurer, som er omhandlet i denne del, står til rådighed i henhold til deres lovgivning, således at der kan gribes effektivt ind over for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af denne aftale, også hurtige foranstaltninger for at forhindre krænkelse og foranstaltninger, der forebygger yderligere krænkelse. Disse procedurer skal anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for den lovlige samhandel, og at der er sikkerhed for, at de ikke misbruges ...«.